

at endnu staar vi midt i det økonomiske Genrejsningsarbejde her i Landet, og kunde dette Anlæg bidrage noget til dets Fremme, mener jeg, Pengene var vel anvendt. Og ogsaa en anden Ting maa man ikke undlade at tage i Betragtning, naar man skal dømme om denne Sag. Som det alt er udtalt her, er det ikke alene en lokal Sag, men en Sag af meget stor national Betydning. Det er netop de allerbedste Fiskepladser, der ligger derude i Nordsøen, og der ligger store Værdier i Vesterhavet, som kun venter paa at blive bragt i Land, saa de kan omsættes i Penge og gøres frugbringende. Det viser sig da ogsaa, at erhvervsdrivende Fiskere fra andre Egne af Landet hver Sommer rejser derud. Alene i Sommeren 1923 var der ikke mindre end 40 Baade fra Kattegat og Jyllands Østkyst paa Fangst ude i Vesterhavet, som havde Basis ud fra Thyborøn Havn, Thyborøn Kanal. Jeg nævner det for at vise, at andre end netop de Fiskere, der bor derude, er interesseret deri.

Jeg vil lige nævne et Par Tal, som viser Berettigelsen af mine Udtalelser om de store Værdier, som ligger derude, og hvordan det danske Udbytte og det Udbytte, som andre Lande har hentet hjem fra Nordsøen, stiller sig overfor hinanden. Man regner, at der er fisket for 200—300 Mill. Kr. om Aaret. Fra dansk Side er der kun fisket for et Beløb af ca. 10 Mill. Kr. I alt blev der i 1923 fisket 14 200 000 Kilo Fisk, som blev bragt i Land her. Det er ikke, fordi de danske Fiskere ikke har tilstrækkeligt Vovemod, det er ikke, fordi de danske Fiskere ikke ønsker at arbejde og ikke ønsker at vove noget ogsaa økonomisk derpaa. Maa jeg nævne for de ærede Medlemmer, at ifølge Fiskeriberetningen har de 2 700 Fiskere paa Jyllands Vestkyst i Redskaber og Baade bundet tæt ved 9 Mill. Kr. Det er dog et antageligt Beløb, Erhvervet saaledes har bundet i sit Materiel. Fiskeriet fra aaben Strand ud fra Vestkysten er saa at sige umuligt, det er i alt Fald umuligt at bringe dette Fiskeri op til større Højde, end det er nu. De Fartøjer, hvormed de sejler ud paa de længste Rejser, er fra 5 til 8 Tons, hvorimod de Baade, som andre Landes Fiskere bruger, og som det er nødvendigt at bruge for at drive Fiskeriet rationelt, er paa 15—20 Tons. Af de ca. 1 100 Baade, vi har ved de vestjydske Fiskepladser, er der kun 261, som er paa over 15 Tons, og 118 er paa mellem 5 og 15 Tons. Jeg nævner dette for at vise, at der tiltrænges ikke blot smaa lokale Støttepunkter, som jeg skal erkende kan have deres Betydning, men man maa bygge Havne for at drive det til noget. Og der

er det, man mente, at disse to Vestkysthavne: Hirtshals og Hanstholm, vilde være udmærkede Støttepunkter for Erhvervet, for at bringe det videre frem.

Jeg sagde, at det er umuligt fra den aabne Kyst at drive Fiskeriet op til noget større, end det nu er, og de Beretninger, man har fra Redningsdamperne og fra Redningsvæsenet, illustrerer udmærket den Fare, som Fiskerne udsætter sig for ved at arbejde ude paa Havet. I 1923 blev de Redningsdampere, der er stationeret ved Tyborøn, tilkaldt 23 Gange og bjærgede 49 Mennesker, og jeg tager sikkert ikke fejl, naar jeg til disse 49 reddede Mennesker, som havde sat Livet i Vove, føjer — skønt jeg dog ikke har nogen egentlig Statistik derfor — 100 danske Fiskere; af de 200 Mennesker, som Redningsvæsenet reddede i samme Tidsrum, har sikkert de 100 været danske Fiskere. Det er altsaa ca. 150 Menneskeliv, der direkte har været sat i Vove; en Fisker, der gaar ud paa Vesterhavet — lad mig sige det som en Indskudsbemærkning — med sit Værktøj, med sin Baad, sætter altid Livet i Vove. Men det er Realiteter, jeg nævner her, som skulde bevise, at Fiskerne har Krav paa, at der tages det Hensyn til dem, at der bliver bygget Havne.

Jeg maa igen henvise til den Betænkning, som er afgivet af Folketingsudvalget i 1917, og som, efter at Udvalget har redegjort for, at der efter dets Mening ikke er store Muligheder for Havne som Nød- og Trafikhavne, slutter med at sige — det er de 14 af de 15 Medlemmer —, at Hensynet til det søgaaende Fiskeri er mere end tilstrækkelig Begrundelse for at bygge Havne, efter som Naturforholdene ligger eller Naturkræfterne er. Den Begrundelse, der her er fremsat af Folketingsudvalget, kan jeg i Dag ganske henholde mig til og fremføre som anbefaling for, at man saa vidt gørligt ikke skrider til det, som Finanslovforslaget synes at tyde paa: at man standser Bygningen af Hanstholm Havn.

Jeg har tilladt mig at pege paa Faremomentet, som forpligter os til at bygge Havne, og jeg har peget paa den direkte økonomiske Fordel, som Havnene vil betyde derved, at vort Fiskeri udvides, saa at flere Værdier fra Havet kommer Danmark til gode. Jeg vil gerne pege paa den indirekte Fordel, der kan være ved, at disse Havne bygges. Det er blevet sagt, at Fiskerne ønsker ikke Havne. Jeg maa dog pege paa, at Fiskeriforeningerne i 1914 i den Kommis-